

A Prelátus 2016. októberi levele

„Szüntelenül alkalmunk nyílik arra, hogy legyezőként kinyílván még több embernek szolgáljunk, azoknak is, akiknek nincs tapasztalatuk a keresztény élet terén vagy nincs hitük” - írja a Prelátus e havi levelében október 2-án alkalmából, amikor is újabb év kezdődik az Opus Dei életében.

2016.10.08.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Holnap ünnepeljük – az Egyházzal és az Egyházban – a szent őrzőangyalok emléknapját, amely a Prelatúrában főünnep, mivel 1928-ban a Szentháromság ezen a napon ültetett el az Alapítónk lelkébe és szívébe egy magot, azért, hogy az a legkülönbözőbb nyelvű és nemzetiségű emberek ezreinek lelkében hozzon gyümölcsöt. Szent Josemaría többször is beszélt arról, hogy a lelkében mindig zengtek az Angyalok Királynője-templom harangjai, amelyek halála pillanatáig ébren tartották benne azt a kötelességet, hogy az 1928-ban – majd később 1930-ban – kapott erővel valósítsa meg az Opus Deit. Arra kérem az Urat, hogy a mi cselekedeteinket is töltse el ez a felelősségérzet, hiszen mi vagyunk mindannyian a *folytonosság*.

„Ismét valóra vált az apró magról szóló példabeszéd, és hálásnak kell lennünk érte az Úrnak. Telt-

múlt az idő, és az Úr megerősítette bennünk a hitet, és oly sok mindent kaptunk tőle, még többet, mint amit annak idején láttunk. E csoda – a békéért, a jóért, az örömért és Isten dicsőségéért harcra kész „hadsereg” – láttán az egész világon, a legkülönbözőbb helyzetű férfiak és nők, világiak és papok isteni munkája és annak magával ragadó terjedése láttán, amelynek során szükségszerűen lesznek nehéz pillanatok, mivel mindig gyerekcipőben járunk, szeretettel meg kell hajtanunk a fejünket, és Istenhez fordulva hálát kell adnunk Neki. És mennyei Édesanyánkhoz is kell fordulnunk, aki az első pillanattól fogva végigkísérte a Mű egész útját.”[1]

Szent Josemaría gondolatai még mindig átjárják a lelkemet. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna, amikor az Atyánk ajkáról az Opus Dei központi székhelyén, a

Pünkösdről elnevezett kápolnában az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus iránti szeretettel teli imádságként fakadtak e szavak. Nagy hasznunkra lehetnek most is, amikor új év kezdődik az Opus Deiben, és újból reménnyel töltenek el, mivel az Úr, aki a Művet létrehozta, az évek során továbbra is gondoskodik róla és gyümölcsözővé teszi a te válaszodnak és az enyémnek köszönhetően.

Akárcsak Szent Josemaría 1962. október 2-án, ma is elámulunk annak láttán, ami az Egyház e *kis részében*, a Műben már megvalósult. Isten adja a növekedést, Ő váltja valóra újra – mint az Egyház történetében oly sokszor – a mustármagról szóló példabeszédet: „*Ez kisebb minden más magnál, amikor azonban felnő, nagyobb minden veteménynél, fává terebélyesedik, úgyhogy jönnek az ég madarai, s fészket raknak ágai között.*”[2]

Akárcsak 1928-ban, most is és mindig azt látjuk, hogy az eszközök és az Isten által fakasztott gyümölcsök nem állnak arányban egymással. Az Úr üdvözítő ereje nem csökkent, de Ő számít arra, hogy a segítségével mi mindannyian – és mindenki, aki e dús lombú fa árnyékában meghúzódik– nagylelkűen, a tőlünk telhető legjobban megfeleljünk a kapott feladatnak.

A lelkünkben Isten iránti hála és dicséret fakad., ***„Köszönöm, Uram, hogy ez a csodálatos kenyér az egész világot elárasztja Krisztus jó illatával(2Kor2,15): köszönet ezért a sok ezer lélekért, akik Istent dicsőítik az egész földön. Hiszen mind a tieid.”***[3]

A számos nehézség ellenére mindenestül hálásnak kell lennünk Istennek, aki soha nem hagy minket magunkra. Mindig velünk van! Ezért, amikor nehézségek merülnek fel,

**„mosolyognunk kell, a nehéz
körülmények között, e szavakkal
fordulva újra meg újra az Úrhoz:
gratias tibi, Deus, gratias tibi!”[4]**

Egy nap Szent Josemaría lelke
mélyén felhangzott ez a mondat: *si
Deus nobiscum, quis contra nos?*[5]

Ha Isten velünk van, sem az
elvilágiasodott és olykor agresszív
környezet, sem az anyagi eszközök
vagy az egészség hiánya, sem a
munkahelyek bizonytalansága –
amely sok helyen jelent problémát –,
sem a családi vagy az otthonunkon
kívüli bonyodalmak, semmi nem
árthat nekünk.

A mai idők nem rosszabbak, mint a
régebbi korok. Erre figyelmeztet
Szent Ágoston is: „Ezek után hogyan
gondolhatod azt, hogy az elmúlt idők
jobbak lettek volna, mint a tied? Az
első Ádámtól egészen a mai emberig
munka, veríték, tövis és bojtorján az
ember osztályrésze.”[6]

Október 2-a arra is kiváló alkalmat nyújt, hogy elgondolkodjunk, olyan eszközök vagyunk-e, amilyennek Isten akar látni minket. A lelkünkben tegyük magunkévá Szent Josemaría személyes imádságát, amely éppen egy, a maihoz hasonló évfordulón hangzott el: ***„amikor ma reggel felébredtem, arra gondoltam, hogy hallani akartok majd tőlem néhány gondolatot, és bizonyára belepirultam, mert zavarban voltam. Akkor, a szívemben Istenhez fordulva, látva, hogy mi minden van még hátra, és egyben rátok is gondolva, meg voltam róla győződve, hogy nem adtam oda mindent, amit oda kell adnom a Műnek. Ő igen, Isten igen.”***[7]

A jó szándék ellenére, amely hála Istennek nem hiányzik belőlünk, kérjünk bocsánatot azokért a konkrét esetekért, amikor nem feleltünk meg az isteni ajándékoknak: kérjünk bocsánatot a nagylelkűség hiányáért

és a személyes hibáinkért, amelyek rossz példát mutathatnak a körülöttünk lévőknek. Tegyük mindezt örömteli bűnbánattal, amely nem foszthat meg minket a békétől, mivel **„ahogy mi, emberek tollal írunk, az Úr egy asztal lábával, hogy világos legyen, hogy Ő az, aki ír – ez hihetetlen és csodálatos”**[8].

A Pápa hangsúlyozza, hogy keresztényként mindannyiunknak feladata, hogy a hit fényével elárasszuk a mindennapi életünket alkotó helyzeteket és embereket. A Mű életében most kezdődő új évben érezzük magunkban a küldetést arra, hogy hirdessük „az Evangéliumot mindenkinek, mindenütt, minden alkalommal, halogatás [...] nélkül”, mivel „az Evangélium öröme az egész népé, senki nem zárható ki belőle”[9]. A Pápa szavai Krisztus azon szavait visszhangozzák, amelyek az Alapítónk szívében lángoltak attól kezdve, hogy 1928

előtt tíz-tizenkét évvel először
megérezte az isteni hívás előjeleit.
**„Ignem veni mittere in terram et
quid volo nisi ut accendatur?
(Lk12,49); Azért jöttem, hogy tüzet
gyújtsak a földön. Mi mást
akarnék, mint hogy lángra
lobbanjon? És a válasz: ecce ego
quia vocasti me!(1Sám3,8). Itt
vagyok, hívtál. Kimondjuk ezt
most újra, mindannyian, Istennek?**
[10]

Október 2-a olyan hívó szó, amely
mindannyiunkban él és eltölt annak
a küldetésnek a meggyőződésével,
amelyet az Úr bízott ránk: azért
vagyunk a világon, hogy az Egyház
küldetésének részeként
megvalósítsuk a Művet. Ezért
vagyunk – ott, ahol vagyunk – az
evangelizáció élvonalában.

Szüntelenül alkalmunk nyílik arra,
hogy *legyezőként kinyílv*a még több
embernek szolgáljunk, azoknak is,

akiknek nincs tapasztalatuk a keresztény élet terén, nincs hitük vagy nem gyakorolják azt. Várnak ránk, és várják, hogy átadjuk nekik azt az örömet, amely annak köszönhetően él bennünk, hogy rátaláltunk Krisztusra.

Tápláljuk magunkban azt a mély és valós tudatot, hogy az Evangélium örömét kell hirdetnünk saját környezetünkben, minden pillanatban, olyan emberekként, akik képesek barátságot kötni mindenkivel – szolgálatkészek, a többiek rendelkezésére állnak, kedvesek és nagylelkűek –, akik nemcsak megszervezik az apostolkodást, hanem igyekeznek mindig, minden körülmények között apostolként viselkedni. Ez, gyermekeim, sok különböző formát ölthet: nagyon komolyan venni a munka megszentelésének gyakorlati következményeit (igazságosság, szeretet, alázat, érdeklődés mások

íránt, pozitív hangnem stb.), olyan emberekként viselkedni, akik összekötnek, együttműködnek, képesek tanulni abból a jóból, amivel az egyes emberek előmozdítják a társadalom javát.

Életben tudjuk tartani ezt a küldetéstudatot, ha tápláljuk magunkban a mély jámborságot, és ha cselekedeteink alapját a természetfeletti eszközök, Krisztus szemlélése képezi. Az evangéliumi üzenet továbbadása emberibbé teszi az életet, és választ kínál minden ember – keresztények és nem keresztények – boldogság iránti vágyára. Olykor szeretettel fel kell hívni a figyelmüket arra, hogy külső viselkedésükben valamin változtatni kellene: erre szolgál a testvéri feddés, amelyet maga Krisztus ajánl az Evangéliumban! Ezzel részletesen foglalkoztam a jubileumi év kezdetén írt levelemben, ezért most nem időzök el tovább ennél a témánál.

Csak azt szeretném megemlíteni, hogy az Alapítónktól kapott elveket követve okosan, derűsen, alázattal kell gyakorolnunk ezt az irgalmassági cselekedetet, annak tudatában, hogy mindannyiunknak szüksége van erre az egyszerre emberi és természetfeletti segítségre.

Végül, mint mindig, arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok a Szentatyáért, konkrétan most zajló grúziai és azerbajdzsáni, valamint a hónap végén esedékes svédországi útjáért. Mindkét utazás szervesen illeszkedik a Pápa ökumenikus munkájába, amellyel elődei nyomában jár.

A szándékaimmal szoros egységben imádkozzatok a Prelatúra azon 31 tagjáért, akiket október 29-én szentelek diakónussá, és imádkozzatok az Egyház valamennyi felszentelt szolgájáért.

Nyugodtan, de még mindig
fájdalommal teli lélekkel kérlek
benneteket arra is, hogy
emlékezzetek meg azokról a
leányaimról, akik Mexikóban
hunytak el egy közúti balesetben. A
fájdalom nem múlik el, hiszen szoros
kötelékek által egyesített család
vagyunk; ugyanakkor nyugalmat
merítünk többek között abból a sok
imádságból, amely az egész világon
felszállt Istenhez. Kérjük Istentől,
hogy isteni irgalmához hűen
jutalmazza meg őket a mennyei
boldogsággal.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2016. október 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 57. o.).

[2] *Mt* 13,32.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 59. o.).

[4] *Uo.*, 57. o.

[5] *Vö. Róm* 8,31.

[6] SZENT ÁGOSTON: *Sermo* Caillau-Saint Yves 2, 92 (PLS 2, 441–442, idézve: *Az imaórák liturgiája*, évközi 20. hét, szerda, második olvasmány).

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*, 1962. október 2. (a Prelatúra archívuma, könyvtár, P09, 60. o.).

[8] *Uo.*, 59. o.

[9] FERENC PÁPA: *Evangelii gaudium* kezdetű apostoli buzdítás, 2013. november 24., 23. pont.

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Elmélkedés*,
1962. október 2. (a Prelatúra
archívuma, könyvtár, P09, 62. o.).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2016-oktoberi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2016-oktoberi-levele/) (2026.03.20.)